

Güzergahım Ankara

– Mehmet Fikret ÜNALAN (Kul Fikret) · 06 Nisan 2013

Şafakta düştüm yola, güzergahım Ankara
Yalnızlık kader imiş, sığmaz içim içime
Dur durak dinlemiyor, ne yapsın bu fukara
Her yerde hatıralar, girer başka biçime...

Bir mahmurluk kapladı, otobüse binince
Dönüverdim maziye, kaptan yola girince
Yağmur olup damladı, gözümde ince ince
Kırpiklerim benzedi, çiğ düşen narın çime...

İzmit'den yol alıp da, geçerken Sakarya'dan
Bir melodi yükseldi, tek kişilik aryadan
Kulaklığı takınca, kurtuldum bu saryadan
Bir romantik filime, karar verdim seçime...

Geçiverdik Düzce'yi, vurduk Bolu dağına
Kör oğlu diyarının baktık yeni çağına
Bir lokma yemek yedik, kan doğradık yağına
Herkes bir yol tutturmuş, bakmak için geçime...

Ankara görününce, aldı beni düşünce
Hatıralar çark edip, beynime üşüşünce
Nasıl da üşürmüşüm, buz gibi kar düşünce
Gözlerimi kapatıp, vardım gönül elçime...

Ulus'da karşıladı, gönül elçim Arif bey
Dedi eve gidelim, demeye kalmadan şey
Dostça baktı yüzüme, uyan dostum uyan hey!
Sırtımdaki tokatla, su serpildi içime...